

יעקב שרת / איש מאדים אנחנו ואפסנו עוד

במדינה

(המשך מעמוד 55)

לדבריה של דלילה, הכירה את הנאשם חבני כאשר הגיע לבית-ידלון בקיץ השנה, וביקש את שירותיה. אחרי שנענתה לו, הוא סירב משום מה לשלם לה, ועוד סטר שתי סטירות על פניה.

אחרי-כך בא שנית כשבדו בקי בוקצתו ושפיו התנצלות. היא עלתה איתו לקומת הביניים ושם קיימה אתו יחסים. לדבריה, פחד ממנו והוא גרר אותה בכוח. הני מעטן כי הכל היה בהסכמתה. כאשר ירדו לחצר, גילתה דלילה כי מחכה לה לקוח קבוע, נכה ש בא בסנדר.

אבר-מין בפה, בעידה כואחר. חבני נכנס איתה למכוניתו של הנכה, ויחד נסעו כל ה שלושה לספורמרקט לקנות וודקה. הם שתי בצוותא, זנסעו לשכונת גיבעת-עדה בהרצליה, שם היא קיימה יחסי-מין עם הנכה. לדבריה, שכב אתה חבני שנית באותו מקום, וגם הכריחה לקחת את אבר-מין בפה.

השעה היתה כבר קרוב להצות כאשר חבני החליט כי הערב הסתיים. הוא הציע להביא את דלי כדי למקום שבו יש מוניות. כדי שתחזור למקום-עבודתה. אולם

שופט כהן
ליבו דוונת

כאשר הגיעו לשם התברר שאין כבר מוניות במקום. כאן התחילה דלילה צורחת וצועקת וטוענת כי נאנסה וגוצלה. היא גם הגיעה לתחנת-המיטרה וסיפרה שם את כל הסיפור. פרקליטות תל-אביב החליטה להגיש נגד חבני תביעה פלילית על אונס, מעשה-סדום ו סטייה מדרך-הטבע. בכך שהכריח את המתלוננת להכניס את אברי מינו לפיה, ובעל אותה מאחר. ה סניגוריה, כרמלה חנוך, שיכ נעה את בית-המישפט כי לא היה כאן אונס וגם לא מעשה-סדום כי שכב עם דלילה מחוץ, הוא את בית-המישפט אשם בעבירה של סטייה מדרך-הטבע.

מנוול שטוף-תאווה. השופט בנימין כהן, הביע את דעתו שה לילית על העבירה, ואת חמלתו לזונות, הנמצאות בשפל המדרגה והתנגדות לניצול ולתעלול של הגברים. ואף כי מצא את חבני אשם בעבירה שעונשה הוא עשר שנות-מאסר, ואמר עליו כי הוא "מנוול ושטוף תאוות-בשרים", גזר עליו חמישה חודשי-מאסר בי פועל בלבד, אשר הסתיימו בעצם ביום מתן גזר-הדין.

חבני שוחרר ממאסר, אך סעיף החוק נותר בספר-החוקים של מדינת-ישראל.

החשוב הזה של הזמנת כד-כך כחיים ישראלים לביקור בברית המועצות היה זידויו המדהים של ח"כ מנחם הכהן (ב, ידיעות אחרונות, 1 בינואר), מן הדתיים ה"אמיתיים" והחביבים (לא ה, נחמקנים" המגועלים, על השיטה שמצא לרמות את אלוהים ביום שבת סובייטי אחד, שבו חשק, מעשה שטן במוסקבה, בסוודר נאה שצדה עינו מעבר לחלון-ראווה, ועשו לו הקומוניזם הבינלאומי ואחות-העמים נס: המשורר הערבי הישראלי, סאלס גיבוראן, מעמיתו המישלחת הישראלית, קנה את המציאה אחרי שגיבורו הצהיר באוזני הצהרה יהודית כשרה לאמור: "הסוודר הזה כל-כך יפה!" — "ומכר" לו אותו למחרת היום. כך חזר הרב החביב של מיפלת העבודה לארצנו כמוצא שלל רב, מבלי לחטוא, ס-חוללה, ומה עוד בגאווה לא-מיסותרת.

אם היה לי שמץ שמה בכדאיות מסע החיים" למוסקבה — נס הסוודר בשבת ביטל אותו כליל.

עצה

אילו אריה נגד חברי, הייתי מציע לו להמתין עד מארס — המועד שבו "הבטיח" השר יעקב מרידור לדווח לעם ולעולם על המצאת חיסכון האנרגיה שלו. השר יצחק ברמן אינו מציע ואינו פתוח להצעות. הוא פשוט ייקר את מחירו הדלק.

"לא תהיה נסיגה!"

ביקור בבית-משועים הוא בוודאי חוויה מעניינת מאוד, חוויה מסקרנת, מגרה ומושכת. אחרת יקשה להסביר את אופנת הביקורים המוניים בקידמת-סיני, שם מתרכזים עתה כעצים

שבתאי צבי, ז'אמונד פריז וקרל מרקס בימית * מעשה ברב ובקומוניסטים * המהמר והמיכנסיים

חרוכים סביב מדורת-לילה רבים ממטרופי ארץ ישראל השלמה, "מתבצרים", "מתחפרים" ו, "מתכננים" מילה אחת נואשים ברמה של תנועת-נוער, כאילו הם נערים. הצרה היא שלפי התמונות שמתפרסמות בעתונות, נערים הללו יש זקנים די ארוכים. חכמי תורת-הנפש מצביעים לא אחת על תופעה מוזרה מסויימת, המאפיינת מטורפים מוזרים מסויימים, והיא הכחשה של המציאות המציאותית והתעקשות על קיום מציאות אחרת ו/או התעקשות על התרחשות ודאית בעתיד הקרוב ביותר, שמאחר שאין היא נתמכת לגמרי על-ידי המציאות ההווית, היא — ההתרחשות — מושחתת על התחוללות נס, "ברגע האחרון".

תופעה זו של טירוף-דעת אינה מיוחדת לתושביה היהודים של קידמת-סיני. מפי אנשים שנדמו לדידך נורמליים לחלוטין, אתה עשוי לשמוע בימים סרופים(!) אלה את האמירה המרנינה: "אני מאמין/מאמינה בסיקרה נס!" רק אמש שמעתי אמירה שכזאת בפעם המיידע-כמה — מפי אדם נורמלי, לכאורה (עד אמש). אבל שם, בבית-המשועים המרוכז שבקידמת-סיני, זה נמלט בצורות ובווריאציות, שהמרשימים שבכולן היא, "איסמע מיני, לא תהיה נסיגה!" על אחריותי!"

אומנם לפעמים מתגבש חשש לליבי, שהמשועים הללו שבבית המשועים של קידמת-סיני, לא כולם משועים על אמת. יש בהם, כביכול, אנשים מפוכחים מאוד, אנשי תככים, תחבולות ואימות, הסבורים שבלי שום נס או השבעה קבלית, הם יצליחו לחולל לקראת מועד פינוי קידמת-סיני והחזרתה לבעליה המצריים (כמוסכם וכחנתם שחור על גבי לבן בהסכם-השלום הישראלי-מצרי) ומתגרים מטורפים שכאלה, עד שבאמת ממשלת-ישראל תתבלה ויתבקש מן המצרים, "השפויים" להסכים לדחיית הפינוי, המצרים יסרבו בצדק, כצפוי, ואז כל הסכם-השלום יתחרבן ודי.

על הטיפוסים (סליחה על הביטוי) הללו אני רוצה להגיד, כי שום אדם אינו מתגנש כך שתם (כפוי שאפשר להיווכח בכל מסיבות-פורים של בוגרים, שם התחפשות גללות לא אחת את המישאלות הכמוסות של רבים וטובים). לפיכך, מי שמשום-מה מתחשב למטורף, אינו עושה זאת, "משום-מה" כל-כך, אלא, ככל הנראה, מפני שיש לו נטייה מובהקת למדי לטירוף. כך שהעניין אנו כל-כך פשוט כפי שעשוי להיחמד.

על רקע פסודו-מדעי זה נשאלת השאלה מה יהיה אם, כמו שאמורים הילדים, כן תהיה נסיגה. האם המטורפים שלנו — המציאות היותה ישתפו לפתע! האם הם יכירו בשעות שפיוש המציאות היותה והמציאות העתידית, ויחזרו להיות שפויים (אם היו אי-פעם)? או שמא הם ייעשו מטורפים שיבעתיים (אני מתחלחל לנחש באיזה אופן), או אולי, "יישברו" רעיונית עד כדי נטישת הכל — וירקה בבאר שמננה שתו, ירידה, התנצרות, אפילו התאסלמות או השד יודע מה (סוף-סוף, כשהוכח בעליל ששבתאי צבי אינו משיח, ואלוהי היהודים התעלם ממנו כליל, היתה תגובתם של אותו מטורף ורבים מחסידיו פניית-עורף ליהדות והתאסלמות רבת).

רק אדם ציני להחריד, שפוי עד טירוף, מרכסיסט שאין לו תקנה עד כדי ציפוף ארוך על פרויד ושות', יטען שכל הבניין הפסיכולוגי המפואר הזה יקרוס תחתיו בהדף הקליל הראשון של הניפוף בצ'ק הפיצולות המוגדלים.

נראה שהעיראקים המוחצפים הללו לא למדו לקח, וברגעים אלה ממש הם עומלים בשיקום הכור הגרעיני שלהם, שנהרס בהפצצה של מטוסי חיל-האוויר הישראלי, ואפשר בונים כור חדש. אחרת לא ברור מה עושים מטוסי-ישראל בשמי עיראק שוב-שוב, אצה האחרונה.

אילמלא אנה הדרך לבגין-שמיר-שרון להפריץ מילחמה קטנה נגד סוריה על-ידי מיתגר (פרובוקציה) חוק סיפוח הגולן, לא היו האמריקאים הבוגדניים משעים את מיזכר-ההבנה האסטרטגי האמריקאי-ישראלי המפוקפק מלידה, ולא כל שכן עכשיו, ואם יתכן שמתוך שיתוף-פעולה מתואם ויעיל היו תצלומי-לוויין רע-נינים נושרים בוקר וערב על שולחן המודיעין הישראלי ומגלים מה עושים הלוכבים פה, העיראקים כנא, הפקסיתאנים שם ומי יודע-מי-עוד. לשוני, לא זו בלבד שנוצר שחור באסטרטגיה שלנו, אלא שצריך להוציא הון לא מעט בדלק ובבלאי, כמתחייב משיגור מטוסינו למרחבי ארס-נהירים, וגם להסתבך שוב בהכעסת האמריקאים (אותם שמממנים אותנו בסך שישה מיליונים דולר ביום), שכבר הובטח להם, בפעם המיידע-כמה, שלא יהיו עוד "הפתעות".

כמובן, שרינו החכמים וראש-משלתנו הגא יטענו בוודאי, שטיסות ישראליות בשמי עיראק אינן בגדר הפתעה, שכן כידוע ישראל קבעה זה מכבר תקדים בינלאומי, שלפיו היא רשאית לפטרל בשמי הארצות השכנות (לבנון, סעודיה ועיראק הן השלוש שלא בושו להתלונן ולגלות את חולשתן עד כה); להרוס כל מיתקן גרעיני שהיא חוששת מפניו באזור המשתרע בין האוקיאנוס האטלנטי והאוקיאנוס ההודי, ובהקשר זה גם לקבוע למי ישתייכו איים בים-סוף, שהיו סעודיים מימים ימימה והושאלו למצריים.

הצרה היא שהזכות הטיבעית, הראשונית, החד-צדדית והבלע-דית הזאת, שנטלה ישראל לעצמה, תלויה קצת יותר מדי בכוח, ואולי גם קצת יותר מדי במזל. רק מכוח ההסתברות בלבד לא יהיה מוס כמישלון פה ומאבידות שם, ממילחמות פה וממילחמה שם, כתוצאה ממדיניות הרבה הזאת של אני-ואפסיו-עוד, ולאחר

שבתאי צבי, ז'אמונד פריז וקרל מרקס בימית *
מעשה ברב ובקומוניסטים * המהמר והמיכנסיים
זה יקרה אולי יקום איזה היסטוריון תמים ושאל: תגידו, זה באמת היה נחוף? האם לא הבאנו את הצרה הזאת על ראשנו כמו ידנינו?
אבל במיתאי צבי ארץ ולך שמים / ומי שהימר והצליח פעם, יהמר פעמיים / וירויח כפליים ויכה שיבעתיים / עד שלבסוף יפסיד את המיכנסיים.

מעשה שטן במוסקבה

אני סומך על הרוסים שאם ההינו לסכן את אושיות המשטר הקומוניסטי על-ידי אירוח נדיב של כמה חתרנים מערביים, נגועים בחידק הדמוקרטיה והריוות-האדם, ומה גם יהודים, וגמה גם ישראלים ציוניים בדמות חברי-הכנסת אורה נמיר, חייקה גרוסמן ומנחם כהן, הם ידעו מה הם עשו.
אני אפילו מוכן להסתכן ולנחש בסנורים מה הם עשו. לעניית דעתי, הם אפסרו בכך לאנשיהם-לעלות לרגל למוסקבה בצורה הלגטימית ביותר לצורך דיונים, התייעצויות והחלפת דעות והערכות, אם לא לקבלת הנחיות. והרי, כידוע, השלושה שאזכרתי לעיל לא היו כל חברי המישלחת.

אין זאת אומרת, שלא צריך לנסוע לראות ולהיראות, כאשר אתה מוזמן, שכן אין שום טעם והגיון לזלזל במוצרי-הלוואי של מסע שכזה של חברי-כנסת שאינם נמנים עם המיפלגה הקר-מוניסטית הישראלית, מוצרי-לוואי שעשויים להיות חשובים למדי לאלתר ולאורך ימים, "יד מנצלת ידי", אם כי ראוי שלא לאבד חוש-מידה ותמיד מוטב לזכור, כי ביקור מישלחת זו או זו בברית-המועצות, חרף כל מגעיה רמי-הדרג ושיחותיה הישנה עם הפקידים שלמה שבנגיון הסובייטי עצום, לא יגשנה כהוא-זה מהחלטות צמרת בשילטון. ובאותה העברה, ראוי לזכור, כי כבר היו מי שגילו את רוסיה לפנינו, לפני שנה ולפני שנתים ולפני שלוש ויותר מזה, עד שנלעע ומגוחך לקרוא את ההתמוגגות של החוזרים הישראליים החשובים מן המסע ההיס-טורי התורני (על חשבון הדוד איבן) מתופעות שונות שנתקלו בהן בשהותם אי-שם ברוסיה, לרבות ההתקלויות ביהודים המש-תוקקים לעלות.

עפראפר אני תחת כפות גלי כל יהודי שנאבק על זכות יציאה מברית-המועצות לישראל, והדבר אינו ניתן לו תוך שבאותו זמן מתעללים בו באכזריות חסרת-פשר. אבל לאור ממדי הנשירה הנוכחיים העצומים, ואם אשתמש במינוח סוציולוגי ולא אידיאו-לוגי, לאור ההעדפה המובהקת של יהודי ברית-המועצות — אלה המורשים לצאת את גבולות המדינה — את ארצות-הברית ושאר מדינות מערביות על פני ישראל, היה אפשר לצפות מישראלים ציוניים, העושים בביקור בברית-המועצות, להתרחק קצת מן הפנס וממעט הפרוטות המצויות בתחום הילתו, ולסות לעמוד על המיבנה הנפשי של היהודים הסובייטיים בעודם שם, לאור תופעת התעוה הממונית מבוא לישראל.

דיווחים שכאלה לא קראתי, לדאבוני, בעיתונינו השונים, וכך אירע, שהחידוש האחד והיחיד שנפל בחלקי הודות למיפעל